

Arrest

nr. 95 483 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SEGERS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kabul in de gelijknamige provincie. U bent van Tadzjiekse origine en moslim van geloofsovertuiging. Sinds een zestal jaar baatte u een winkel uit in de nabijheid van hotel Pamir. Omdat er veel vraag naar was, besloot u na enkele jaren ook alcohol te verkopen. De drank werd u onder meer geleverd via ene Q.(...) die dit transporteerde uit Tadzjikistan en Uzbekistan. Een klant van u, genaamd M.(...), bestelde op een bepaalde dag een hoeveelheid alcohol ter waarde van vijfduizend dollar. Dit zou hij u later vereffenen. Toen u hem later opbelde voor de afbetaling was hij niet bereikbaar. Met uw beste vriend W.(...), tevens een kennis van M.(...), trok u naar de winkel van die laatste in Ghazni. Zijn broer stelde u ginds voor om voorlopig een deel te betalen omdat M.(...) blijkbaar vermist was. Anderhalve

week later kreeg u te horen dat M.(...) was gevangen genomen door de Taliban in verband met zijn alcoholbezit. M.(...) zou ook hebben toegegeven aan de Taliban dat hij die goederen van u had gekocht. De Taliban zou hem willen vrijlaten als hij hen tot bij u kon brengen. Daarom was de familie van M.(...) dan ook naar u op zoek. W.(...) vertelde u dat hij niet anders kon dan uw adres mede te delen aan de familieleden van M.(...). Hij vond dan ook dat het voor u niet meer veilig was in Kabul. U vond de verklaringen van W.(...) echter niet ernstig. Veeleer dacht u dat dit alles een smoes was van M.(...) om zijn schuld niet te moeten aflossen. De Taliban stuurde als dreigement tevens een foto naar zijn familie waarop M.(...) werd afgebeeld met een afgehakt oor. Op een dag kreeg u een woordenwisseling met twee onbekenden. Ze wilden dat u met hen in de auto stapte en toen u dit weigerde, ontstond een gevecht. Toen enkele winkeliers tussenkwamen vluchtten de twee mannen weg. Toen u over dit incident vertelde aan W.(...) was het voor hem duidelijk dat het familieleden van M.(...) waren geweest. Kort daarop werd u nog een tweede keer belaagd en de familieleden van M.(...) lieten ook aan W.(...) weten dat ze u naar de Taliban zouden brengen. W.(...) zei dat u geen andere keus had dan Afghanistan te verlaten. U overlegde vervolgens met uw oom die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U vernam na uw vertrek van uw oom dat men nog steeds op zoek was naar u en dat M.(...) door de Taliban was vermoord. Na uw vertrek uit Afghanistan ontving uw oom in hoofde van uw persoon tevens dreigbrieven van de Taliban en oproepingsbrieven van de politie en inlichtingendienst.

Op 10 dalwa 1388 (30 januari 2010) verliet u Afghanistan met het plan om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. U werd echter in Frankrijk door de Franse autoriteiten opgepakt en naar België teruggestuurd. U verklaarde zich vervolgens vluchteling ten aanzien van de Belgische asielinstanties op 22 februari 2010. Wegens het gebrek aan opvangplaatsen wachtte u de voortzetting van uw asielprocedure niet af maar reisde u opnieuw naar het Verenigd Koninkrijk. U werd aldaar meteen opgepakt en maandenlang vastgehouden. Per toeval kwam u daar te weten dat uw broer, die Afghanistan een tiental jaar eerder had verlaten, zich in het Verenigd Koninkrijk bevond. Uw broer betaalde uw borgsom en u leefde vervolgens met uw broer samen in Londen.

U werd echter gerepatriëerd naar België en verklaarde zich opnieuw vluchteling op 22 juni 2011 op basis van dezelfde asielmotieven.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban, de Afghaanse autoriteiten en de familie van M.(...). Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een Taskara (Afghaanse identiteitskaart), een eigendomsdocument, drie dreigbrieven van de Taliban, een oproepingsbrief van de politie en een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten. Tevens een brief waarvan u de inhoud niet kent.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten bleken immers niet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen gevolg gaf aan het aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 22 januari 2010 opriep in het kader van uw eerste asielaanvraag. U deelde geen geldige reden mee ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor. Zo maakte u het de asielinstanties onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake was van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Deze vaststelling ondermijnt dan ook in hoge mate de ernst van uw asielmotieven.

Verder werd vastgesteld dat uw verklaringen gedaan op het CGVS op 17 februari 2012 in het kader van uw tweede asielaanvraag in het geheel niet in overeenstemming zijn met uw verklaringen gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 maart 2010. Nochtans beriep u zich tijdens beide asielaanvragen min of meer op dezelfde asielmotieven. Aangaande de feiten die wijzen op uw vrees voor vervolging verklaarde u bij de DVZ het volgende: naar aanleiding van uw alcoholverkoop werd uw

huis door onbekenden in de gaten gehouden; na een tijdje ontving u twee dreigbrieven van de Taliban; nog een tijdje later tevens oproepingsbrieven van de politie en de inlichtingendienst; omdat uw leven in gevaar was nam u de beslissing met uw familie uit Afghanistan te vluchten (DVZ, Vragenlijst vraag 5, 1 maart 2010). Het hierboven geschetste feitenrelaas door u uit de doeken gedaan tijdens het gehoor op het CGVS ziet er echter gans anders uit. Zo mag het verbazen dat u bij de DVZ helemaal geen melding gemaakt hebt van het conflict met M.(...) dat klaarblijkelijk aan de basis lag van uw vluchtmotieven. Bovendien is het merkwaardig te noemen dat een aantal dreigbrieven en oproepingsbrieven volgens uw verklaringen bij DVZ aan de basis lagen van uw vertrek uit Afghanistan. Als u immers ten aanzien van het CGVS de kans gegeven werd de belangrijkste feiten te vermelden die aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan maakte u van de desbetreffende brieven geen gewag. Wat meer is, u beweerde heden dat die brieven aan uw familieleden werden afgeleverd ná uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, pp. 8-9). In uw uiteenzetting ten aanzien van de DVZ heeft het er echter, zoals gezegd, alle schijn van dat die brieven aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan. Hoewel u beweerde dat men u het verslag bij de DVZ niet heeft voorgelezen blijkt uit de Vragenlijst het tegendeel. Dit hebt u overigens ondertekend ter goedkeuring. Bovendien zijn uw verklaringen dermate verschillend van uw verklaringen gedaan bij het CGVS dat van enig misverstand geen sprake kan zijn. Deze vaststellingen dragen allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook andere verklaringen inzake uw asielmotieven bleken weinig aannemelijk te zijn. Zo rijzen er vragen over uw beweegredenen om destijds met de verkoop van alcoholische dranken te starten. Zo gaf u zelf aan dat het in Afghanistan verboden is alcohol te nuttigen en men hiervoor zes maanden kan worden opgesloten. U voegde eraan toe dat de straffen voor mensen die alcohol verkopen nog strenger zijn (CGVS, p. 11). U gaf ook aan dat de andere winkels geen alcohol verkochten omdat het risico te groot was. U beaamde ook dat uw eigen beslissing een groot risico inhield. Als u dan gevraagd werd waarom u toch dat risico nam, stelde u louter dat u niet beseftte dat het voor u slecht zou aflopen in de toekomst (CGVS, p. 11). Dit is allerminst overtuigend rekening houdend met uw eerdere verklaringen over de marginale aanwezigheid van alcohol in de Afghaanse samenleving en de strenge wetgeving hieromtrent.

Verder hield u zich erg op de vlakte over datgene wat met M.(...) is gebeurd. Zijn kidnapping lag nochtans aan de basis van uw problemen. Zo moest u bekennen eigenlijk niet te weten wat er M.(...) precies was overkomen. U had er ook geen idee van wie M.(...) voor het laatst had gezien noch wist u waar hij vermist was geraakt. Evenmin wist u waar of hoe lang M.(...) door de Taliban was vastgehouden. Evenmin had u een begin van informatie over de identiteit van de Talibs die M.(...) vasthielden (CGVS, p. 12). Daar u toch indirect contact had met de familie van M.(...), via W.(...), en die familie klaarblijkelijk onderhandelde met de Taliban, mag verwacht worden dat u het CGVS enige informatie verschaftte over zijn kidnapping en gijzeling. Hoewel u bovendien klaarblijkelijk vernomen hebt dat M.(...) na uw vertrek werd vermoord, bleek u wederom helemaal geen informatie te hebben over wat er precies met M.(...) is gebeurd (CGVS, p. 13).

Ook uw verklaringen aangaande de beleving van de feiten konden allerminst overtuigen. Zo mag het erg verbazen dat u beweerde de problemen die M.(...) kende niet serieus te nemen. Het was immers uw beste vriend W.(...) die u ervan op de hoogte bracht dat M.(...) door de Taliban werd vastgehouden. De Taliban stuurde tevens een foto naar zijn familie waarop M.(...) met een afgesneden oor te zien was (CGVS, p. 7) en uw beste vriend W.(...) heeft deze te zien gekregen (CGVS, p. 7). Tevens vertelde W.(...) u dat hij zich genooddaakt zag uw adres aan de familie van M.(...) bekend te maken. Zo kon de Taliban u eenvoudigweg vinden. Dat u vervolgens verklaarde dit alles niet serieus te nemen, is erg bevreemdend te noemen (CGVS, p. 7). Alle informatie kwam ten slotte van uw beste vriend W.(...). Niet veel later werd u bedreigd door een aantal onbekenden die volgens u gelieerd zijn aan M.(...). Het kwam tot een schermutseling waarbij u vermoedde gestoken te zijn met een mes omdat u bleek te bloeden. Merkwaardig genoeg ging u er achteraf nog steeds van uit dat er geen problemen waren met M.(...) en dat dit alles om het geld ging dat hij u nog verschuldigd was. U werd zelfs nog een tweede keer fysiek bedreigd door deze mensen maar ook toen liet u de zaak op zijn beloop. Pas nadat W.(...) vertelde dat zijn familieleden bij hem waren langs geweest, zou u besloten hebben Afghanistan te verlaten (CGVS, p. 7). Die opeenvolging van gebeurtenissen is allerminst logisch te noemen.

Ten slotte legde u ook incoherente en vage verklaringen af over uw vertrek uit Afghanistan. Zo beweerde u op 10 dalwa 1388 (30 januari 2010) uit Afghanistan te zijn vertrokken en ongeveer twee en een halve maand te hebben gereisd vooraleer u in Frankrijk aankwam (CGVS, p. 3). Nochtans werden uw vingerafdrukken in België al genomen op 5 februari 2010 en bleek dat u toen al in Frankrijk was geweest. Dit is weinig aannemelijk. U verklaarde overigens ten aanzien van de politie F.(...) T.(...) te heten. Als het CGVS u hiermee confronteert zegt u dit zomaar te hebben gedaan (CGVS, p. 6). Ook dit doet vragen rijzen over uw algemene geloofwaardigheid. Verder wist u geen enkel land of geen enkele stad op te noemen waar u onderweg geweest bent vooraleer u in Frankrijk aankwam (CGVS, p. 3). Ook dat is weinig geloofwaardig te noemen. U had er ook geen idee van waar u van uw overige

familieleden door de smokkelaar werd gesplitst, wat eveneens weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 4). U hebt zich tevens niet de moeite getroost om via officiële instanties uw familieleden terug op te sporen. Naar eigen zeggen omdat u de taal niet machtig bent maar dat is weinig ernstig te noemen (CGVS, p. 4). Tevens grenst het aan het onwaarschijnlijke dat u per toeval te weten kwam dat uw broer zich in Londen bevond toen u met een kennis van hem in contact kwam (CGVS, p. 5). Ook deze vaststellingen roepen vragen op over de ware toedracht van uw achtergrond en asielmotieven.

Bovengaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen de beoordeling van het CGVS niet wijzigen. Op basis van uw verklaringen kan bovendien ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze documenten (zie supra). Dat u bovendien een document voorlegde waarvan u de inhoud in zijn geheel niet kent, bevestigt deze conclusie (CGVS, p. 9). Uw Taskara vormt slechts een indicatie voor uw identiteit en heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 48/3 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) juncto artikel 1 van de Conventie van Genève. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht minder geloof aan het verhaal van verzoeker omdat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet aanwezig was op het interview van 22 maart 2010. De beslissing werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2010 verstuurd naar het adres van de commissaris-generaal zelf. De reden hiervoor is echter niet ver te zoeken. Verzoeker had namelijk geen onderdak sinds hij voor de eerste keer asiel had aangevraagd op 22 februari 2010. De situatie op het terrein was destijds volledig onwerkbaar. Zo blijkt uit bijgevoegde artikelen uit De Standaard van die periode dat er een manifest tekort aan opvangplaatsen was. Hierdoor diende verzoeker maandenlang op straat door te brengen, waarbij hij soms op de gunst kon rekenen van noodopvangplaatsen. Doordat hij dagelijks bezig was met het zoeken naar een degelijke opvangplaats had verzoeker geen tijd gehad een raadsman te contacteren en werd hij niet begeleid in deze periode. Hierdoor heeft verzoeker slechts eind mei 2010 een raadsman gecontacteerd, die slechts op 22 juni 2010 in kennis werd gesteld van de het mislopen van het eerste verhoor. Gelet op de korte termijn van vijftien dagen kon de raadsman van verzoeker de afwezigheid van zijn cliënt niet meer duiden en vluchtte hij, nadat hij op de hoogte was gesteld dat zijn broer in Londen succesvol asiel had kunnen aanvragen, naar het Verenigd Koninkrijk om de uitzichtloze situatie in België te vermijden. Verzoeker werd op 25 mei 2010 tegengehouden aan de grenspost in Duinkerke en vroeg op 2 november 2010 asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. Uit het gedrag van verzoeker kan dan ook geen gebrek aan medewerking in de asielpcedure worden afgeleid, noch de ernst van de asielmotieven van verzoeker ondermijnen.

Verzoeker stelt dat er geen tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat het feit dat een gegeven tijdens een gehoor vermeld wordt en tijdens een ander niet, niet noodzakelijk zorgt voor een tegenstrijdigheid. Door zijn vlucht naar het Verenigd Koninkrijk zit er tussen de twee verklaringen een periode van twee jaar. Verzoeker heeft bij zijn tweede en uitgebreidere verhoor enkel dingen verduidelijkt, aangevuld en waar nodig gecorrigeerd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker dus dat hij bij zijn tweede verhoor een meer compleet asielverhaal heeft gegeven dan naar aanleiding van zijn eerste schriftelijke verhoor. Het is echter algemeen geweten dat dit eerste gehoor niet zo uitgebreid is als een vijf uren durend verhoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overigens was er op het moment van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen advocaat aanwezig en kan aldus onmogelijk nagegaan worden of dit verhoor reglementair verliep. Verzoeker stelt dat dit niet conform artikel 6 EVRM is, zoals door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld in het Salduz-arrest. Er dient ook rekening gehouden te worden met verzoekers afkomst uit Afghanistan, waar de rechtsbedeling niet met dezelfde openheid gebeurt als in de westerse wereld, waardoor verzoeker hier eerst wantrouwig tegenover stond. Bovendien was verzoeker op dat moment meer dan drie maanden onderweg en had hij geen vaste opvangplaats gevonden in de winter van 2010. Verzoeker was bijgevolg niet op volle krachten om zijn volledige verhaal te doen zonder aangepaste begeleiding van een raadsman. De Raad van State oordeelt overigens dat, afhankelijk van het individuele geval, niet alle gevallen van weglating ertoe mogen leiden dat de goeder trouw van de asielaanvrager in vraag wordt gesteld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toont geen tegenstrijdigheden aan, maar slechts aanvullingen op de asielmotieven en kon, gelet op de rechtspraak van de Raad van State, de asielaanvraag van verzoeker dan ook niet afwijzen op deze gronden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijt verzoeker dat er ongerijmde wendingen zouden zitten in zijn asielrelaas, maar verklaart op geen enkele manier waarom de sequentie van de opgesomde feiten door verzoeker als ongeloofwaardig dient beschouwd te worden. Integendeel, de sequentie van bedreigingen aan het adres van verzoeker bevestigt de gegronde vrees tot vervolging en doodstraf in zijn land van herkomst, aangezien verzoeker eerst dacht dat hij slechts een celstraf van enkele maanden of jaren riskeerde. Dit toont enkel aan dat verzoeker niet onbezonnen en zonder enige

vrees is vertrokken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toont nergens aan waarom het afwachten van verzoeker niet logisch zou zijn. Verzoeker diende zijn familie achter te laten in Afghanistan, hetgeen men niet zomaar doet. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker incoherente en vage verklaringen heeft afgelegd over zijn vertrek uit Afghanistan, wijst verzoeker opnieuw op de moeizame proceduregang in deze zaak. Er zijn twee volle jaren voorbij gegaan tussen zijn asielaanvraag en zijn gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat verzoeker zich hier niet veel meer over herinnert. Het is algemeen geweten dat de omstandigheden van dergelijke vluchten erbarmelijk zijn en de vluchtelingen nauwelijks het daglicht zien. Verzoeker heeft bovendien amper zijn basisschool afgemaakt en kan zo goed als niet lezen in zijn eigen taal, laat staan in de talen van de landen op zijn vluchtroute. Verzoeker was oorspronkelijk niet van plan in België asiel aan te vragen, maar werd hiertoe gedwongen doordat hij op het Belgische grondgebied voor het eerst werd geïdentificeerd. Het is dan ook om deze reden dat hij via een valse naam getracht heeft hieraan te ontsnappen. Om diezelfde reden heeft verzoeker niet getracht via de officiële instanties familieleden op te sporen. Verzoeker stelt overigens dat de documenten die hij heeft aangebracht wel authentiek zijn. Deze originele stukken werden per DHL koerier bezorgd aan het kantoor van zijn raadsman. Het afzendadres op het postpakket was Kabul, zodat er geen twijfel over kan bestaan dat deze stukken afkomstig zijn van Afghanistan en wel degelijk originele stukken uitmaken. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt op geen enkel geloofwaardig, gedegen en gegrond motief en hij heeft het asielrelaas van verzoeker gewoon naast zich neergelegd. Verzoeker verdient dan ook op zijn minst het voordeel van de twijfel.

Wat de subsidiaire bescherming betreft stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt dat er in Afghanistan een algemene onveiligheidssituatie heerst. Verzoeker verwijst naar arrest 74443 van 31 januari 2012 en naar een verslag van Human Rights Watch van januari 2012. Uit het verslag van Human Rights Watch blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul voor de gewone Afghaanse burgers sterk verslechterd is door de onstabiele politieke situatie en de geleidelijke terugtrekking van troepen. Er is sprake van een rijzend aantal burgerdoden door nachtaanvallen en door de overheid gesteunde milities. De Afghaanse overheid blijft ondersteuning bieden aan krijgsheren en personen die de mensenrechten schenden. Bovendien faalt het justitieel apparaat waardoor dit wordt overgelaten aan taliban-rechtbanken en is er in de gevangenissen sprake van overbevolking en foltering. Uit een artikel uit De Standaard van december 2011 blijkt ook dat zelfmoordaanslagen niet enkel gericht zijn op hooggeplaatste personen. Uit dit alles blijkt een toenemende escalatie van het geweld voor de gewone burger als gevolg van gewijzigde militaire en politieke omstandigheden. Verzoeker zal bij terugkeer worden vervolgd door de taliban en toont dan ook een gegronde vrees aan voor blootstelling aan onrechtmatig geweld en foltering, hetgeen in strijd is met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende stukken toe: twee artikelen uit De Standaard van januari en maart 2010 omtrent het manifeste tekort aan opvangplaatsen ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, een officieel document van de Britse immigratiedienst, documenten die de identiteit en herkomst van verzoeker aantonen waaronder zijn taskara, twee dreigbrieven van de taliban, overige documenten die de blijvende vraag tot vervolging door de taliban aantonen waaronder een oproepingsbrief van de veiligheidsdiensten en een oproepingsbrief van de politiediensten, een verslag van Human Rights Watch van januari 2012 omtrent de veiligheidstoestand in Afghanistan en drie artikels uit De Standaard betreffende het toenemende veiligheidsrisico.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan diens asielrelaas. Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt slechts aanvullende verklaringen te hebben afgelegd, stelt de Raad vast dat verzoeker geheel tegenstrijdige verklaringen aflegt bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij Afghanistan ontvluchtte nadat hij twee dreigbrieven van de taliban, een oproepingsbrief van de politie en een oproepingsbrief van de inlichtingendienst ontving (stuk 5, vragenlijst, p. 2, vraag 5). Hierbij maakte verzoeker in het geheel geen melding van de situatie met M., die volgens het relaas dat hij op het gehoor voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de doeken deed duidelijk aan de basis lag van zijn vlucht. Bovendien verklaart verzoeker voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de dreigbrieven en oproepingsbrieven, die volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken de aanleiding waren tot zijn vlucht, toekwamen na zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 4, gehoorverslag, p. 8-9). Het betoog van verzoeker dat er tussen deze verhoren een periode van twee jaar zat, kan deze tegenstrijdigheden niet verklaren. De Raad stelt namelijk vast dat deze tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat de rechtstreekse aanleiding tot zijn vlucht in zijn geheugen gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Waar verzoeker betoogt dat het feit dat het eerste gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken zonder de bijstand van een advocaat is gebeurd en dat dit in strijd is met artikel 6 EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het Salduz-arrest, merkt de Raad op dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8 020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk). Ook dat verzoeker niet op volledige krachten was om zijn volledige verhaal te doen zonder begeleiding van een raadsman is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over wat er gebeurd is met M.. Nochtans zou de ontvoering van M. door de taliban volgens de versie van zijn asielrelaas die verzoeker aflegde voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de basis liggen van zijn problemen. Verzoeker kan namelijk geen enkele informatie geven over deze vermeende ontvoering, hoewel hij stelt dat zijn vriend W., die hem alle informatie doorspeelde, hem heel goed kende en contact had met zijn familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over wie M. het laatst zag, waar hij vermist raakte of hoelang hij werd vastgehouden (stuk 4, gehoorverslag, p. 12). Bovendien stelt verzoeker dat M. vermoord is na verzoekers vertrek uit Afghanistan, maar kan hij ook desbetreffend geen verdere informatie geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 12-13).

Verzoeker legt tevens ongeloofwaardige verklaringen af omtrent zijn vertrek uit Afghanistan. Zo stelt hij te zijn vertrokken op 30 januari 2010 en ongeveer twee en een halve maand gereisd te hebben tot in Frankrijk (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Verzoekers eerste asielaanvraag dateert echter van 22 februari 2010 en zijn vingerafdrukken werden reeds genomen op 5 februari 2010. Bovendien spreekt verzoeker zichzelf in onderhavig verzoekschrift tegen door te stellen dat hij zijn familie in Afghanistan heeft achtergelaten, terwijl hij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde zijn familie onderweg is verloren geraakt (stuk 4, gehoorverslag, p. 4).

2.5. Dat verzoeker ten tijde van zijn eerste asielaanvraag geen opvangplaats vond en hierop naar het Verenigd Koninkrijk probeerde te vluchten, wordt door de Raad niet in twijfel getrokken en hebben geen betrekking op het asielrelaas van verzoeker. Bijgevolg zijn de artikelen uit De Standaard omtrent het tekort aan opvangplaatsen in deze periode en het document van de Britse immigratiedienst niet dienstig.

Wat betreft de neergelegde taskara, dreigbrieven, oproepingsbrieven en enkele niet nader genoemde documenten dient te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden deze stukken door de Raad niet in overweging genomen. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen hierboven werd vastgesteld, blijkt afdoende dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Echter gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*", update van 24 augustus 2011, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde artikelen uit De Standaard en het verslag van Human Rights Watch kunnen deze objectieve en gedetailleerde analyse niet weerleggen. De Raad stelt vast dat het verslag van Human Rights Watch niet specifiek betrekking heeft op de stad Kabul, doch de situatie in Afghanistan in het algemeen bespreekt en niet aantoonst dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) bestaat. Ook de artikelen uit de Standaard die respectievelijk betrekking hebben op een dodelijke aanval op een groep sjiiten, over de situatie in de vluchtelingenkampen en op de steniging van een moeder en een dochter, tonen niet aan dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) bestaat.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF